

На другия денъ отъ това чудо ние навлѣзохме въ планината и трѣбваше да се изкачваме по най-стрѣменъ и тѣсенъ пѣтъ за Траяновата врата. Пѣтътъ се виеше като дълга змия между планинитѣ, между голѣма и висока гора съ дебели дървета, чиито клоне покриваха главитѣ ни. Предъ насъ имаше ту високи върхове, ту дълбоки долове. Качвахме се нагоре, спущахме се надолу и страшно се изморихме. Половината отъ конницата вървѣше отпредъ и половината отзадъ. Императорътъ съ пехотата бѣше по срѣдата. Всички съ нетърпение очаквахме да стигнемъ Траяновата порта, отъ която вече трѣбваше да се спуснемъ въ Тракия къмъ Пловдивъ. Изеднажъ стана нѣщо чудно. Гората като че оживѣ. Най-първо се чу шумолене, сетне звънъ на оржие, а най-подиръ забучаха ужасни виковете и пищение на стрели. Двата брѣга на долината бѣха заети и пѣтътъ задрѣстенъ. Конницата на императора бѣ принудена да слѣзе нѣземъ, за да отвори пѣтъ. Презъ това време българитѣ се спуснаха върху ромейската войска. Конетѣ се разбѣгаха изъ гората. Цѣлата войска бѣ ударена и разкъсана. Императорътъ скокна отъ колесницата и се хвърли посрѣдъ здравата арменска пехота, която се построи като костенурка, прибра Василия подъ щитовѣтъ си и така продължи да се движи напредъ, като разчистваше пѣтя, докато най-сетне излѣзе отъ страшната тѣснина. Неприятельтъ заграби цѣлия обозъ, хвана много коне, задигна императорскитѣ дрехи, палатката му, сѣдветѣ му, скъпоценноститѣ му, кревата му и всички здрави машини заедно съ царската каляска. Азъ, който пиша този плачевенъ разказъ, придружавахъ императора като дяконъ, и безъ малко щѣхъ да падна въ български рѣце и загина